

Cultura

El millor Subirachs

L'escultor s'ha quedat sense museu, però l'Estudi Regomir, l'espai que l'ha vetllat, gestionat i promogut durant 40 anys, l'homenatja amb una retrospectiva

20/03/14 00:00 - barcelona - Maria Palau

La gran il·lusió de Josep Maria Subirachs (Barcelona, 1927) era culminar la seva carrera artística amb l'obertura d'un museu. La desfeta de Caixa Penedès en plena construcció del centre al carrer de la Princesa va triturar els desitjos de l'artista. No en va arribar a ser mai conscient a causa d'una malaltia neurodegenerativa ja molt avançada, però la seva família, en especial la seva filla Judit, que havia dedicat una dècada a concebre els continguts del museu, va passar un fort disgust.

No tota la feina feta ha quedat en res. Subirachs té una de les millors webs d'artista i un catàleg raonat de 4.000 obres. Però les 300 peces de la seva col·lecció personal que havien d'omplir el museu continuen esperant un destí ara per ara incert. Un repertori exquisit que ara ha deixat temporalment la foscor i el silenci dels magatzems per lluir a l'Estudi Regomir, el centre de distribució i venda de l'obra de Subirachs que va fundar el galerista Artur Ramon Picas fa 40 anys.

Per descomptat que aquest singular espai d'origen gòtic, situat al carrer Regomir, 13, no exhibeix tot el conjunt, però sí una part destacada que, a més, s'ha agermanat amb les obres més selectes del fons d'Artur Ramon. Aquesta exposició tan especial que durarà tot l'any (es pot visitar els dimarts i els dijous de deu a una o concertant visita al 93 302 59 70) s'ha organitzat per celebrar el que han estat quatre dècades intenses d'activitat. I, sobretot, per fer un homenatge a un dels exponents de l'escultura catalana de la segona meitat del segle XX.

A l'artista li encantava portar els col·leccionistes a l'Estudi Regomir. Hi accedia a totes hores per sorpresa, sovint, del director de l'espai, Jordi Umbert, que va impregnar del seu sentit i de la seva sensibilitat aquelles antigues cotxeres de la Casa Perles. S'hi havien arribat a muntar concerts de Joan Guinjoan i no hi ha estudiós de l'obra de l'escultor que no hagi entès més el seu geni sense haver-lo tafanejat.

L'Estudi Regomir, que des del 1986 dirigeix Maria Teresa Jover, ressegueix tota la carrera de l'artista en un muntatge expositiu que s'obre amb un bust esculpit el 1925 per Enric Casanovas, amb qui Subirachs va treballar uns mesos. Sempre l'ha considerat el seu gran mestre i el seu primer influx per començar a crear unes obres de joventut de clara adscripció noucentista. La mostra revela, però, que aviat Subirachs va apostar per obrir els seus propis camins. Als anys cinquanta, aliat amb un expressionisme més formal que conceptual que pareix les seves

Judit Subirachs, historiadora de l'art i filla de l'artista, a l'Estudi Regomir Foto: JOSEP LOSADA.

El futur de 300 obres: “Arriba un punt que si ens fan una oferta fora d'aquí marxarem”

característiques figures torturades. Als seixanta, conxorxat amb l'abstracció i amb una visionària combinació de diferents materials, textures i cromatismes. I als setanta, amoïnat perquè la gent no connectava amb el llenguatge abstracte, fidel a una figuració simbòlica.

El 1986 Subirachs va rebre l'encàrrec de la seva vida: la façana de la Passió de la Sagrada Família, a la qual es va entregar en cos i ànima. “Però ell va seguir fent les seves obres de creació més lliure, tot inaugurant una nova etapa metafísica que depura els seus signes. Aquest Subirachs no es coneix. Només es parla del Subirachs de la façana de la Passió com si no n'hi hagués cap altre. La Sagrada Família ha eclipsat tota la resta de la seva trajectòria”, lamenta Judit Subirachs.

Aquest era un dels reptes més ambiciosos que volia assumir el museu: eixamplar la percepció crítica que es té d'un artista marcat per una obra magna i, és clar, extremadament polèmica. Controvèrsia que va deixar molt enfonsat l'artista. “Ell és el primer que creu que és bo que hi hagi crítica. Però tot allò va degenerar en la baixesa de l'insult, que és una altra cosa.”

Tot i la frustració de veure morir el projecte del museu, Judit Subirachs continua movent-se per fer-lo renéixer. La desconsideració que té el país amb “tota una generació d'artistes catalans” és desesperant, diu. “De pidolar ja no ho faré més. I arriba un punt que si ens fan una oferta fora d'aquí marxarem. He de tenir 300 obres tancades amb pany i clau?” Subirachs té un predicament immens en països com ara el Japó o Corea del Sud. I segurament aviat en tindrà a la Xina, on esperen amb candeletes una antològica, a finals d'any.

Entre els moviments que s'han fet per reconduir la situació, n'hi ha un que ha beneficiat el Museu de Montserrat, on la fundació hereva de Caixa Penedès, Pinnae, ha dipositat la trentena d'obres de Subirachs que té en propietat. Un fons que justament ara s'exposa. El centre montserratí ha trobat un espai per mostrar-lo arran de l'exhibició de les seves obres mestres a la Vall d'Aosta. Al juny tornaran i Subirachs passarà a la reserva.

Passi el que passi a partir d'ara, ja serà tard per a Subirachs, perquè la seva salut no li permetrà gaudir-ho. El 2004 va haver d'abandonar l'escultura. Havia perdut forces, però va poder saciar els seus anhels creatius amb la pintura. Fins al 2010, que el seu cos va dir prou.

Darrera actualització (Dijous, 20 de març del 2014 00:00)

DESA LA NOTÍCIA A:

 Desar-la al meu compte

Seguir la notícia

Des del [registre](#) pots veure i gestionar totes les notícies desades i de les que en fas seguiment.